

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 16.155 van 19 september 2008
in de zaak X / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 18 september 2008 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 september 2008.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2008 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE, die voor de verwerende partij verschijnt.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoeker wordt op 17 januari 2008 onderschept op de luchthaven van Zaventem, komende van Athene en in het bezit van een vals Italiaans paspoort.

Op 22 januari 2008 dient hij een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Onderzoek leerde dat in Griekenland zijn vingerafdrukken werden genomen.

Op 10 april 2008 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten met toepassing van artikel 10, §1, en 18, §7, van de Europese Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 5 juli 2008 verklaart Griekenland zich uitdrukkelijk akkoord tot overname van verzoeker en geeft het de garantie dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielverzoek in te dienen in Griekenland. Op 17 september 2008 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, 63 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007 wordt het verblijf geweigerd.

(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 en art. 10.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Op 17/01/2008 werd betrokkene onderschept op de luchthaven van Zaventem komende van Athene met vlucht OA 145. Betrokkene was in het bezit van een vals paspoort op naam van een IBRAIM FARID Ahmed. Op 22/01/2008 vroeg betrokkene asiel aan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 10/04/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10 § 1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 10/05/2008 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Op 05/07/2008 heeft Griekenland zijn expliciet akkoord gegeven tot overname van bovengenoemd persoon.

De Griekse overheden bevestigen hierin uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse overheden. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene zegt dat hij hier in België een oom zou hebben. Vooreerst kan die vermeende verwantschap op geen enkele manier worden aangetoond. De door hem aangehaalde familie in België is echter meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de bevoegde Griekse autoriteiten.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld. Een verwijzing naar de ernst van de middelen kan derhalve niet dienstig worden aangebracht ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (R.v.St., nr. 171.528, 25 mei 2007).

2.2. Verzoeker zet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“Verzoeker voert aan geen enkele garantie te hebben dat zijn asielaanvraag in Griekenland zal behandeld worden op een eerlijke en effectieve wijze. Een correcte behandeling van de asielaanvraag is niet gegarandeerd. Verzoeker benadrukt nog dat hij in geen geval zelf verantwoordelijk is voor de situatie die zich voordoet: het is niet zijn keuze die het nadeel doet ontstaan. Verzoeker heeft immers geen enkele verantwoordelijkheid in het feit dat in Griekenland enkel zijn vingerafdrukken werden genomen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de beslissing.

De verwerende partij kan geen documenten voorleggen waaruit garanties blijken betreffende een eerlijke en correcte behandeling van de asielaanvraag, noch met betrekking tot een menselijke opvang.”

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de bevoegde Griekse overheidsdienst op 5 juli 2008 schriftelijk bevestigde dat aan verzoeker de mogelijkheid zal geboden worden om een asielverzoek in te dienen bij zijn aankomst in Griekenland (*“Please note that this person will be able to submit an asylum application upon the arrival to our country, if he/she wish to do so”*). Tegenover deze uitdrukkelijke verbintenis vanwege de Griekse autoriteiten ten aanzien van zijn persoon stelt verzoeker slechts zonder enig concreet gegeven dat er geen garantie is dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze zal worden beoordeeld. Hij toont niet aan in

Griekenland niet van een daadwerkelijke rechtsbescherming te kunnen genieten. Dergelijke bescherming hangt niet af van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker en is gerelateerd aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

Ook dient er op gewezen dat het feit dat verzoeker onderworpen is aan de Griekse asielprocedure het gevolg is van zijn eigen handelwijze (R.v.St., nr. 162.311, 5 september 2006). Het is immers zijn beslissing geweest de Europese Unie te betreden via Griekenland.

Er is niet voldaan aan een van de voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de vordering moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE.

F. HOFFER.